

evindelige, evindelige, hvor skal jeg finde et fint Ord derfor. . . "Medens det ærede Medlem er i Færd med at finde dette fine Ord, bliver hans bundne Tanke — efter Rigsdagstidenden Pag. 961 — løst derved, at en Stemme fra Folkethinget sagde: "Brøvl". Det ærede Medlem optog dette Ord, ganske vist med den Tilføjning: det er ikke mig, der siger det. Han fortsætter saa: "Folkethinget siger: det er min Mening, Regjeringen: det er vor Mening, saa blive vi staaende ligeoverfor hverandre, Mening mod Mening, der kommer ingen Afhjælpelse." "Ere de virkelige af den Mening", siger det ærede Medlem fremdeles, "at det er Grundlovsbrud, saa anlæg Sag, lad os faae en Meddelighed paa det, man bliver træet af al denne Ordstrid, handl en Gang, lad det komme til Handling." Det var det ærede Medlems Udtalelser den Gang, det er den samme Anskuelse, jeg hævder nu. Det er nedsettende for Folkethingets Anseelse kun at give sig af med Ord og ikke at gaa til Handling. Tro de Herrer, at det er Grundlovsbrud, der er sket paa et eller andet Punkt, er det efter vor Opfattelse deres Pligt at bringe Sagen for Rigsretten, og vi anse et saadant Slag i Lusten som det, her foreslaas, for et saadant, som vi ikke ville have Noget med at gjøre, og vi kunne derfor ikke indlade os paa at stemme derfor.

Monrad: Det har glædet mig overordentligt, at det ærede Medlem, som nu satte sig, ikke har dristet sig til med et eneste Ord at forsvare den kongelige Resolution eller gjendrive de Indvendinger, som ere gjorte mod den, og det har heller ikke nogen af hans Meningsfæller gjort. Det vilde vel være for dristigt at antage, at de derved egentlig have den samme Mening om den kongelige Resolution som de, der have talt mod den, men de have ikke med et eneste Ord forsvaret den kongelige Resolution eller gjendrevet Indvendingerne derimod, det maa vi slaa fast, og det er dog Spørgsmaalet om den kongelige Resolution, der ligger for. Den sidste Taler vendte atter tilbage til Rigsretten. Ja, det kan jo godt være, at man kommer til Rigsretten, det kan meget godt være, at det bliver det endelige Resultat, men for Dieblisset maa man først være enig om, hvorledes det forholder sig med den kongelige Resolution, og det er det, som Thinget nu vil udtale sig om. Hvad i Øvrigt angaar de Betæneligheder med Hensyn til Rigsretten, som man har, og som den ærede Taler dog vistnok deler, da fremkomme de ved at se, at et stort Antal af Rigsrettens Medlemmer er Folkethingets politiske Modstandere,

og ved at se den Videnstabelighed, hvorefter disse Medlemmer ere betagne, og som gaa saa vidt, at Landstinget behandler Finantslovforslaget, uagtet det ikke er kommen til det fra dette Thing. Det er overhovedet Tilfældet, at Videnstabeligheden i de senere Aar i saa høit Grad er stegen, at man maa frygte, at de, som staa som Thingets politiske Modstandere, ville lade sig rive hen af den i deres Dom, deraf kommer Betæneligheden.

Sagd: Kun forsaavidt som den ærede sidste Taler med stor Sufficance hævdede, at der var Ingen paa denne Side, der godkendte den fgl. Anordning eller vilde forsvare den, skal jeg blot for at vise, hvor letfærdig man fremsætter den Slags Bestyrdninger, tillade mig at paapege, at det er mange Maanedes siden, at der blev offentlig udtalt og i Bladene forsvaret den Anskuelse, at under de nuværende Forhold skabte Folkethinget en Stilling, hvor Finantsbestyrelsens Ordning gennem fgl. Anordning var den eneste fornuftige Udvæi; det vil altsaa deraf ses, hvor aldeles uberettiget man er til at fremsætte den Slags Paastaaelse. Det, som paa denne Side er bestemmende for vor Opfattelse, er netop, at vi ville protestere imod de Overgreb, som Folkethinget efter vor Opfattelse gjør ved at fælde Domme om disse Handlinger, og naar vi staa paa det Standpunkt, vi staa, er det netop, fordi vi anse Folkethinget for uberettiget til at fælde Domme. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds (Holstein) udtalte forleden Dag, og jeg hørte det med stor Beundring og med fuldstændig Tilslutning, det er en af de saa Gange, at jeg synes, det har været sandt, hvad han sagde, han udtalte nemlig, at enten skal Grundloven holdes ubrødelig eller ogsaa har den ingen Betydning, og det blev gjentaget 3—4 Gange. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem deri, og hvis han vil hjælpe os til at holde den ubrødelig ved at faae sine Meningsfæller til at holde den ubrødelig, saa skal jeg, hvor ubetydelig min Indskydelse end kan være, kunne garantere ham, at den skal blive holdt fra enhver Side. Men de Herrer tro, at turde bruge Grundloven, som de selv ville, uden nogetstønst Hensyn til Andres Rettigheder, som dog ogsaa ere omgjærbede i Grundloven. Jeg skal blot anføre den mærkværdige Maade, paa hvilken man her i Salen taler om Landstingets grundlovhjemlede Rettigheder. Naar Folkethinget puffet paa sine Rettigheder saaledes, at enhver Berøring af dem næsten anses for en Vanhelligelse, skal Folkethinget med samme Agtelse betragte de Rettigheder, som Grundloven har skjænk-